

La higiene ínt

"Filla d'un milionari i d'una aristòcrata, Camilla té d'altres avantpassats de molt prestigi, com Violet Trefusis, una deessa de la cultura lèsbica, amant de Vita Sackville-West. Carles és padrí d'un dels fills de Camilla i el brigadier Parker Bowles. Camilla conegué el príncep de Gal·les al camps de polo: té les cames tortes dels bons genets. Les males llengües -és a dir, els seus millors amics- diuen que mai no ha anat a la perruqueria."

CARLOS SERRANO

El Consell General del Poder Judicial.

Dilluns, 9. El gran garbuix judicial i jurídic dels GAL ens ha posat en mans dels pocs comentaristes que tenen bons coneixements de dret, però jo tenc la sensació que n'abusen una mica i s'escapoleixen d'una manera molt fàcil, i en acabat ens deixen amb el dubte de si en realitat no exerceixen una certa tendència a la fumisteria. Entre la denúncia i la querrela, el secret de sumari i la presumpció d'innocència, el Consell General del Poder Judicial i el Tribunal Suprem, el ciutadà hi troba una vegetació arcana, inhòspita i casuística. El paisatge econòmic de la crisi també fa recurs al llenguatge per iniciats de la Borsa, encara que sigui ben tangible la deterioració de la pesseta. Em diu un socialista intel·ligent i pràctic que la solució impossible per pacificar els mercats financers seria fer tornar Miguel Boyer al Ministeri d'Economia.

Dimarts, 10. Als migdies, de cop i volta, les taules del restaurant La Punyalada són el domini gastronòmic dels despatxos financers i borsaris del Passeig de Gràcia, amb ganes ben salutíferes de consumir bones menges i begudes, sigui quin sigui l'estat de salut de la pesseta. En mànigues de camisa, a l'hora final del cafè, un conegut subratlla la "naturalitat" de la crisi borsària com a mirall de la crisi política. "No sé si com tu dius ja hem passat de la crisi de credibilitat a la crisi d'autoritat, però per calmar les borses no n'hi ha prou amb sortir a la televisió i dir, amb rostre desencaixat i mirada erràtica, que el Govern socialista esgotarà la legislatura, amb els vots de CiU. La fórmula que circula pel parquet

RAFA GIL

La Borsa de Barcelona.

electrònic és "inestabilitat estable". Déu n'hi do. Ara ja diuen que, avui, el Banc d'Espanya ha venut més de dos mil milions de marcs alemanys, per por d'un enfonsament fonamental de la pesseta. Tan sols en qüestió de dies, la Borsa espanyola ha perdut un vint per cent del seu valor. Ja pots predir la puja dels tipus d'interès. Segons diuen, hi ha algunes veus a l'executiva del PSOE que raonen a porta tancada que la intenció de no convocar eleccions anticipades és un remei pitjor que la malaltia. Fem una copeta de vodka gelada i sortim al carrer, a combatre el fred inexistent que amb tanta insistència anuncien els meteoròlegs de TV3.

Dimecres, 11. El nou republicanisme britànic acusa el príncep Carles de ser un personatge formalista i estirat, però jo no recordo cap diàleg amorós més anticonvencional i democràtic que la famosa transcripció de la conversa telefònica en la qual desitjava ser el tampax de la seva interlocutora, la bona amiga Camilla Parker Bowles. Finalment, Camilla s'ha divorciat del brigadier cortesà Andrew Parker Bowles, un sant baró. De solter, el brigadier va ser un fugaç acompanyant de la princesa Anna, però és catòlic, apostòlic i romà. Segons la llegenda familiar, l'àvia de Camilla, Sonia Keppel, era la filla il·legítima d'Eduard VII, fruit d'una perdurable relació carnal entre el rei i la mare de Sònia, Alice Keppel. Filla d'un milionari i d'una aristòcrata, Camilla té d'altres avantpassats de molt prestigi, com Violet Trefusis, una deessa de la cultura lèsbica, amant de Vita Sackville-

na de Camilla Parker

EFE

Carles d'Anglaterra.

West. Carles és padrí d'un dels fills de Camilla i el brigadier Parker Bowles. Camilla conegué el príncep de Gal·les al camp de polo: té les cames tortes dels bons genets. Les males llengües —és a dir, els seus millors amics— diuen que mai no ha anat a la perruqueria.

Dijous, 12. Mai no falta un crític amb ganes de fer l'enfant terrible: per exemple, vas a veure una exposició de Sorolla i com que hi trobes un públic de porteres i jubilat amb boina arribes a la conclusió que Sorolla és un pintor per a porteres. Curiosament, aquesta mena de crítics encara són hostatges de la modernitat i mai no gosarien criticar una exposició de Joan Miró perquè el públic pugui ser tan babau com qualsevol altre o més. En tot cas, l'exposició Sorolla a La Pedrera és una meravella, d'un èxit popular que hauria de fer reflexionar els artífexs de les polítiques culturals que ens mediocretitzen cada vegada més. A l'abast d'un tomb pel Passeig de Gràcia, els grans migdies de Sorolla —la pastositat ondulant de la pinzellada que avança de forma ondulant cap a la vibració del color— triomfen cada dia, més enllà de les tesis del mediterraneisme i dels infants terribles.

Divendres, 13. Els insiders contenen que quan Jordi Pujol tingué la notícia de la dimissió d'Adolfo Suárez va dir: "El Bàltic s'ha glaçat". Ho deia a efectes de la visió de Catalunya que té el nacionalisme de Convergència, des de la perspectiva de col·laboració amb els governs d'Espanya. Anys després, la

RAFA GIL

Adolfo Suárez.

manca de majoria absoluta del PSOE ha aconseguit el miratge d'un inici de desplaçament del Bàltic i Convergència torna a tenir una influència poderosa a Madrid. L'oportunitat nacionalista era òbvia, però jo em demano si l'efecte d'enfangament simultani no pot aconseguir anul·lar els possibles resultats positius del desglaç. Sovint sabem que, més enllà dels desglaçaments, hi ha icebergs que naveguen amb una cega intenció assassina i aquesta vegada amb les sis setenes parts de la massa gelada per sota de la superfície d'una immensa mar de fang.

Valentí Puig